

Ἄ, κί ἄς εἴστε, ἀνθοκλάδια, | τοῦ ματιοῦ μὲ γρορτή,
ἔς τὰ κλαδιά χτίζει τ' ἄδεια | τῇ φωλῆ μὲ ψυχῇ

ΚΠαλαμ. Παράκαιρ. 12

Ὅσα λέν τῶν ματιῶν φιλεῖα καὶ χάδια
καὶ χαμώγελα κί ὄφι χαρωπή,
μᾶς ἄδολης ἀγάπης ἀνθοκλάδια
δὲν μπορεῖ τὸ τραγοῦδι νὰ τὰ πῇ

ΜΤσιριμῶκ. ἔνθ' ἄν.

Ἔς τὸ ἴδιο ἀπάνω ἀνθοκλάδο | τὸ ἓνα μὲ τ' ἄλλο ἀχόρταγος
ὁ πόθος δὲν σᾶς ἀνταρξάζει;

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 68. Συνών. ἀνθόκλωρο.

άνθόκλωνο τό, ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 144

ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 118

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ κλωρί.

Ἀνθόκλάδι, ὁ ἴδ., ἔνθ' ἄν.: Κινοῦσα κί ἀποχαιρε-
τοῦσα κάθε γνώριμό μου ἀνθόκλωνο καὶ μ' ἀποχαιρετούσανε
κ' οἱ κλάδοι ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Κάνενα νέο ξημέρωμα γιὰ μᾶς δὲ θ' ἀνατεῖλλῃ
τῆς εὐτυχίας νὰ δέσωμε καὶ πάλι τὴν κλωστή,
ποῦ κόπηκ', ἐνῶ σφίγγαμε τ' ἀνθόκλωνα τ' Ἀπρίλι,
χωρὶς ἀπ' τὸν καιρὸ νὰ ξεφτυστῇ

ΜΜαλακάσ. ἔνθ' ἄν.

άνθοκοκκινάδι τό, Πελοπν. ἀνθουκονῆ² νάδ' Μακεδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ κοκκινάδι.

Τὸ κόκκινον χρῶμα τοῦ ἀνθους: Ἄσμ.

Μωρ' μηλῆς, γλυκομηλῆς, | μὲ τὰ μῆλα τὰ πολλὰ,
δάνεισέ μου τ' ἄνθη σου, | τ' ἀνθοκοκκινάδι σου

Πελοπν.

άνθοκοπῶ ἀμάρτ. ἀνθοκοπῶ Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-κοπῶ, περὶ ἧς ἴδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 245
κέξ.

Εἶμαι πλήρης ἀνθέων, ἀνθοφορῶ. Συνών. ἀνθο-
βόλῶ, ἀνθῶ.

άνθόκρino τό, ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 76 — Λεξ.

Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ κρῖνο.

Τὸ ἄνθος τοῦ κρίνου ἔνθ' ἄν.: Ἡ βασιλοπούλλα...
ἦταν ὡραία ὅσο δὲν ἔπαιρνε ἄλλο καὶ σὰν τ' ἀνθόκρino λευκὴ
ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν.

* **άνθόλαδο** τό, ἀθόλαδο Χίος

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ λάδι.

Ἐλαιον παραγόμενον ἐξ ἀνθέων τῶν ἑσπεριδοειδῶν,
ἀνθέλαιον.

άνθολογῇ ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀνθολογῇ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνθολογῶ.

Συλλογὴ ἀνθέων: Ἄσμ.

Θὰ πάω 'πὸ κάμπους καὶ βουνὰ ἀνθολογῇ νὰ κάνω.

άνθολόγιον τό, λόγ. πολλαχ. ἀθ-θολόγιον Κύπρ.

ἀνθολοί Κρήτ. (Μονοφάτσ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀθθολοί Κῶς
ἀθολοί Κρήτ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνθολόγιον.

1) Ποσότης ἀνθέων ἐκ συλλογῆς προελθοῦσα Λεξ.
Δημητρ.: Ἄσμ.

Θὰ πάω 'πὸ κάμπους καὶ βουνὰ ἀνθολογῇ νὰ κάνω
καὶ τ' ἀνθολοί μου μπροστὰ 'ς τὴν πόρτα σου θὰ βάνω.

2) Ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς ἐκκλησίας βιβλίον περιέχον
τάς ἀκολουθίας τοῦ πεντηκοσταρίου, τοῦ τριωδίου, ὠρο-
λογίου, μηναιῶν καὶ τῆς παρακλητικῆς ἢ ἀποσπάσματα
αὐτῶν (σημ. ἀπηρχαιωμένη) λόγ. πολλαχ.

άνθολόγος ὁ, ἀμάρτ. ἀνθουλόγους Θράκ. (Αἰν.)
ἀθ-θολόος Κύπρ. Τηλ. ἀθολόγος Κρήτ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνθολόγος.

1) Ἡ ἐργάτις μέλισσα ἢ συλλέγουσα ἐκ τῶν ἀνθέων
τὸ μέλι Κύπρ.: Τοῦτ' ἡ μέλισ-σα ἐν' ἀθ-θολόος. 2) Ἡ
ὁπὴ τῆς κυψέλης διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχον-
ται αἱ μέλισσαι Κρήτ. Κύπρ. Τηλ.: Ἄσμ.

Σὰν τριυρίζ' ἡ μέλισ-σα νὰ μπῇ 'ς τὸν ἀθ-θολόον,

ἔτσι τριυρίζα τὸ ἐγὼ γιὰ νὰ τῆς ρίξω λόον

Κύπρ. 3) Ἡ ἐπὶ τοῦ πώματος τοῦ πίθου ὁπὴ, ἐξ ἧς διὰ
σίφωνος μεταγγίζουν τὸν οἶνον Κύπρ.: Ταύρα κρασὶν ποῦ
τὸν ἀθ-θολόον μὲ τὸ σιφ-φώνιν. 4) Ἐργαλεῖον διὰ τοῦ

ὁποίου συλλέγουν τὴν ἐπιτολάζουσαν ἐπὶ τοῦ οἴνου ὕλην
Κύπρ.: Σύνταξε μὲ τὸν ἀθ-θολόον τὸ ἀφ-φόριν τοῦ κρασιοῦ
(ἀφ-φόριν = ἀφρώδης ἐπίταγος σχηματιζόμενος ἐπὶ τῆς
ἐπιφανείας τοῦ οἴνου ἢ ὄξους).

άνθολογῶ Ἡπ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,218 — Λεξ.

Περίδ. Αἰν. Βλαστ.

Τὸ μεταγν. ἀνθολογῶ.

1) Συλλέγω ἄνθη Ἡπ. — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βλαστ.:

Ἄσμ.

Καὶ 'ς τὴν κορφὴ τῶν λουλουδιῶν μελίσσι ἀνθολογᾷ

Ἡπ. 2) Συλλέγω τὸ ἄριστον μέρος πράγματός τινος

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἐβγήκε Χάρως θεριστῆς κρυφὰ ν' ἀνθολογήσῃ.

άνθολούλουδα τά, ἀμάρτ. ἀνθουλούλουδα Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ λουλούδι.

Ἀνθη: Ἄσμ.

Ἀνθουλούλουδα τοῦ κάμπου, πραιοινάδης κί διδρά,

ὄντας λείπῃ τοῦ πουλλί, εἶνι ὅλα σκουτεινά.

άνθομανῶ ΙΓρυπάρ. Σκαραβ. 55

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-μανῶ.

Εἶμαι πλήρης ἀνθέων: Ποίημ.

Ἔς τοὺς ὄχτους καὶ 'ς τὰ μακρινάριμ

ποῦ ἀνθομανοῦν οἱ σιουρακῆς.

άνθουμυρίζω Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

ἀνθουμυρίζον Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀθ-θουμυρίζω Κάρπ.
ἀθουμυρίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τοῦ ρ. μυρίζω. Ὁ τύπ.
ἀθουμυρίζω καὶ παρὰ Σομ.

Ἀναδίδω ὁσμὴν ἀνθέων, εὐωδιάζω ἔνθ' ἄν.: Ἀνθο-
μυρίζει τὸ ροῦχο-ὁ τόπος Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Μὴν ἀθ-θουμυρίζῃς τόσο | καὶ μὲ κάμης καὶ νυχτώσω

Κάρπ.

άνθόνερο τό, κοιν. ἀνθόνιρον βόρ. ιδιῶμ. ἀθ-θό-

νερο Μεγίστ. Ρόδ. ἀτ-τόνερο Χίος (Καρδάμ.) ἀθόνερο

Θράκ. Κρήτ. Χίος κ. ἀ. ἀθόνιρον Σάμ. Σκόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ νερό. Ὁ τύπ. ἀθόνερο
καὶ παρὰ Γερμ.

1) Ἀπόσταγμα ἀνθέων ἢ εὐωδῶν φύλλων, ιδίως δὲ τῶν
ἑσπεριδοειδῶν δένδρων ἔνθ' ἄν.: «Οἱ ἐπίτροποι τοῦ ναοῦ
ἐγύριζον τὸν δίσκον καὶ ἔρραινον μὲ ἀνθόνερο» ΑΠαπα-
διαμ. Μάγισσ. 25. Μάζουξα κάμπουσα ἄθηα γιὰ ἀθόνιρον
Σκόπ. || Ἄσμ.

Καὶ νίψον μὲ τ' ἀθ-θόνερο ποῦ νίβγουντ' οἱ ἀγγέλοι

Ρόδ. 2) Ἀπόσταγμα οἰνοπνεύματος, ἢ ἐκλεκτὴ ρακὴ

Λήμν.

άνθοπλοκάδι τό, ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 129 — Λεξ.

Δημητρ.

